

[Statsministeren.]

blot en smule mindre gode, end de er i dag. Jeg tror virkelig, der er grund til at understrege — jeg vil i hvert fald gerne gøre det, så det ikke kan misforstås — som regeringens opfattelse, at hvis den tendens, der ligger bag dette fra disse organisationer og arbejdspladser, overhovedet får lov til at blive andet end de resolutioner, der hidtil er udsendt, er der herigennem ydet det væsentligste bidrag til, at den høje beskæftigelse ikke kan opretholdes.

Dansk erhvervslivs, dansk industris konkurrenceevne skal jo stå sin prøve først og fremmest den dag, afsætningsvilkårene ikke er overordentlig gode, men måske kun almindelig gode; det er da, prøven skal bestås. Derfor har jeg fundet det nødvendigt at sige det, og det gælder — det skal da være sagt, for at det ikke skal kunne misforstås — også andre end lønmodtagerne. Her synes jeg oprigtig talt regeringen har vist sin vilje. Vi kan diskutere, hvornår den fuldstændige stabilitet i prisudviklingen hørte op, og hvor stor den er i øjeblikket, men én ting kan ingen bestride: at regeringen i sin halvandet års levetid har vist en vilje til at holde pris- og omkostningsniveauet i ave, og at det er lykkedes i en sådan grad, at der gennem denne halvanden års periode har været en svagere pris- og omkostningsstigning i Danmark end i andre lande.

Hr. Per Hækkerup ligesom antyder, at det var lidt unfair af regeringen at forhøje skatter og afgifter, når LO og andre lønmodtagerorganisationer ved forårets overenskomstforhandlinger havde vist tilbageholdenhed. Jeg vil gerne hertil sige, at der var ikke — og jeg håber ikke, at der i hr. Per Hækkerups udtalelser lå nogen antydning af det — der var ikke tale om nogen straffeekspedition hverken over for lønmodtagerne eller over for overenskomsterne eller over for andre befolkningsgrupper. Og hvis man virkelig ser på de afgiftsforhøjelser, der blev gennemført — der er jo ikke gået et helt år endnu, der er gået et halvt; jeg tænker på det med bedømmelsen af det gode i det, regeringen gør — hvis man virkelig ser på disse afgiftsforhøjelser, tror jeg, det ærede medlem må indrømme, at de er lagt sådan, at vi har undgået at ramme det jævne forbrug. Derfor mener

jeg også, at i det omfang, der er vist tilbageholdenhed, er det vel sket ud fra et hensyn til beskæftigelsen, og så var regeringen forpligtet til at undgå at ramme det almindelige forbrug, og det gjorde vi.

Det var jo heller ikke hjemlige forhold, der tvang os til styrkelsen af finanspolitikken. Ingen vil vel mene, at den forstærkelse af vore valutavanskeligheder, der indtrådte i foråret, alene var et hjemligt problem. Men når vi kommer i en situation, hvor vore valutariske svagheder bliver ekstra understreget, opstår der efter vor opfattelse et uafviseligt behov for at styrke valutabalancen bl. a. og først og fremmest for at sikre grundlaget for at bevare den høje beskæftigelse. Jeg synes ærlig talt, det ville have været mere unfair over for LO og LOs medlemmer, hvis vi havde ladet 5 og 7 være lige og derigennem for alvor havde bragt beskæftigelsen i fare. Jeg tror altså, at man her må erkende, at udviklingen siden har vist, at det var nu ikke helt så galt, som oppositionen sagde, og at det vel faktisk var rigtigt, hvad regeringen sagde: dette vil ikke gå ud over beskæftigelsen. For det viste det sig jo ikke at gøre.

Til sidst vil jeg gerne sige lidt om de spørgsmål, hr. Ivar Nørgaard drog frem vedrørende markedsproblematikken. Må jeg ganske kort sige i anledning af de udtalelser, hr. Ivar Nørgaard gjorde om personvalg, at jeg tror ikke, der er nogen, der ikke forstår, hvorfor hr. Ivar Nørgaard faldt for fristelsen — jeg er ikke sikker på, det var rigtigt at gøre det — til at bruge dette som et angrebspunkt i den markedspolitiske debat. Jeg tror virkelig, vi bør være enige om, at folketingsmedlemmer sidder i det høje ting som enkeltpersoner repræsenterende deres partier og ikke organisationer. Jeg tror virkelig, vi har en fælles interesse i at holde denne helt fundamentale demokratiske grundregel fast: de sidder som enkeltmedlemmer repræsenterende deres partier og ikke organisationer. Jeg er altid, altid, gået ud fra, at sådan var forholdet også for socialdemokratiske medlemmer.

Må jeg så sige om markedspolitikken for det første: jeg henstiller, at vi i videst mulig udstrækning i de kommende måneder koncentrerer os om at bedømme de saglige, tekniske problemer, der består vedrørende